Tekst 3

In een bewerking van het verhaal van tekst 2 probeert Odysseus Penelope te overtuigen van zijn identiteit:

"Je kent me," zegt hij, "je weet wie ik ben." Zij staat op van haar stoel. "Je zei dat je een zeeman van Kreta was. Verdwaald op zee. En nú wil je dat ik geloof dat je … wíe bent? Mijn mán? Ik heb de afgelopen jaren al genoeg mannen over de vloer gehad die zeiden dat ze Odysseus waren of dat ze nieuws over hem hadden."

Hij kijkt weg, de kamer rond. "Ik heb je verteld over die broche die ik van jou gekregen heb …", begint hij, maar meteen wuift zij het weg. "Een Kretenzer kan die gezien hebben, zoals jijzelf net ook beweerde. Dat zegt niets."

Opnieuw kijkt hij de kamer rond. "Het bed", zegt hij. "Ik heb dat bed gemaakt. Van een olijfboom. Die groeit door het huis, het was mijn cadeau aan jou, een levende herinnering. Ik werkte eraan zonder hulp van wie dan ook, en jij hebt gezworen het geheim te houden, alleen jij en ik wisten ervan, zodat we elkaar altijd zouden herkennen. Elkaar altijd trouw zouden blijven. Ik ben Odysseus. Ik ben je man." Hij ziet dat ze het erkent.

Hij buigt zich naar haar toe, zijn armen opgeheven, maar meteen doet zij een stap terug, haalt een mes uit haar gewaad tevoorschijn, houdt het dreigend in zijn richting. Hij is geschrokken, perplex, ontzet.

gedeelten uit: Claire North, The last song of Penelope